

РЕШЕНИЕ

№ 5538

гр. София, 07.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 29.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **1549** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на адв. В. К., като пълномощник на Д. И. Б., лично и като законен представител на В. Д. Б., Ф. Д. Б., К. Д. Б. и Д. Д. Б., всички срещу ЗАПОВЕД №СОА23-РД09-237/19.01.2023г. на кмета на Столична община (СО). С оспорвания административен акт, на основание чл.99б, ал.3 от Закона за гражданската регистрация (ЗГР), е наредено заличаване на адресните регистрации по постоянен и настоящ адрес на лицата Д. И. Б., В. Д. Б., Ф. Д. Б., К. Д. Б. и Д. Д. Б. и по постоянен адрес на лицето В. В. Г., извършени на адрес: [населено място], район „К.“, [жк], [жилищен адрес].

Жалбоподателите претендират за недействителност на оспорваната Заповед, като постановена в нарушение на процесуалния и на материалния закон.

Поддържат, че не са били запознати с доказателствата, събрани в административното производство и в нарушение на чл.35 АПК не им е била дадена възможност да представят обяснения и възражения. Твърдят, че в мотивите на акта има фактически и логически неточности и от него не става ясно как административният орган е достигнал до извод, че посоченият адрес не може да изпълнява функциите на постоянен и на настоящ адрес. Изтъкват, че общественият интерес от наличието на адресна регистрация на една майка и четирите ѝ деца надделява над личния и при това смятат, че в случая закрилата на детето следва да има предимство. Сочат, че децата нямат предишна адресна регистрация което според тях представлява пречка да

получават обществени, здравни, образователни и възпитателни грижи. Молят съда да отмени Заповед №СОА23-РД09-237/19.01.2023г. Не претендират за разноски.

Ответникът – КМЕТ на Столична община, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. К. Г. поддържа, че оспорваната Заповед е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяната ѝ. Не претендира за разноски.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата, подадена от Д. И. Б. като законен представител на В. Д. Б. и на Ф. Д. Б., е ПРОЦЕСУАЛНО НЕДОПУСТИМА за разглеждане в настоящото производство, на основание чл.159, т.4 АПК – подадена е от лице, което няма право на жалба и за което липса на правен интерес от водене на делото.

Според изричната норма на чл.28 ГПК дееспособните физически лица извършват съдопроизводствените действия лично, а непълнолетните и ограничено запретените извършват съдопроизводствените действия лично, но със съгласието на родителите или попечителите си (ал.1 и ал.2). Непълнолетни по смисъла на чл.4, ал.1 от Закона за лицата и семейството (ЗЛС) са лицата от 14 до навършване на 18-годишна възраст. Тези лица, съгласно ал.2 на чл.4 ЗЛС извършват правни действия със съгласието на техните родители или попечители, но те могат сами да сключват обикновени дребни сделки за задоволяване на текущите им нужди и да разполагат с това, което са придобили със своя труд. Лицата, които не са навършили 14-годишна възраст, са малолетни. Вместо тях и от тяхно име правни действия извършват техните законни представители - родители или настойници (чл.3 ЗЛС).

Със Заявление вх. №19682/25.05.2023г. жалбоподателката Д. Б. е представила по делото Удостоверения за раждане (дубликати) от които се установява, че В. Б. е [дата на раждане] , а Л. Б. е [дата на раждане] и следователно към датата на подаване на жалбата – 09.02.2023г., двамата са били непълнолетни, тъй като са имали навършени съответно 16 години и 5 месеца и 15 години. При това право на жалба срещу Заповед №СОА23-РД09-237/19.01.2023г. на кмета на СО е възникнало за В. Д. Б. и Ф. Д. Б. и само те са били легитимирани да упражнят това право със съгласието на своите родители. В случая обаче жалбата е подадена единствено от Д. И. Б., която съгласно изричната норма на чл.28, ал.2 ГПК във вр. с чл.4 ЗЛС, не е имала право самостоятелно да упражни правото на жалба от името на непълнолетните ѝ деца В. и Ф. Банкови.

Жалбата, подадена от Д. И. Б. лично и като законен представител на малолетните К. Д. Б. и Д. Д. Б., е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната норма на чл.92, ал.14 ЗГР.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване, от активно легитимирани лица, чийто законни интереси са непосредствено засегнати от административния акт и които имат правен интерес от водене на делото.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид заявените от жалбоподателите оплаквания и извърши проверка на оспорвания административен акт, на всички основания за законосъобразност, съдът обосновава следните изводи:

Заповед №СОА23-РД09-237/19.01.2023г. е издадена от компетентен административен

орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.99б, ал.3 ЗГР.

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, установени в чл.99б, ал.1 ЗГР, които да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган и до отмяна водят само нарушения, които, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред него въпрос.

С приетите и неоспорени по делото писмени доказателства се установява, че производството е било образувано по сигнал, подаден от Г. Ц. – собственик на процесното жилище в [населено място], район „К.“, [жк], [жилищен адрес] за което последният е представил Нотариален акт (НА) за покупко-продажба, вписан в книгите по вписвания с вх. рег. №46682/22.07.2019г. като Акт №184. В сигнала (вх. №РКР22-ГР94-752/15.04.2022г.) са изложени твърдения, че на адреса на жилищния имот, за който Ц. е представил доказателства за собственост, освен членовете на неговото семейство, адресна регистрация от 2010г. имат и лицата Д. Б., В. Г. и четирите им деца, които от години живеят в друго жилище.

Със Заповед №РКР22-РД91-15/19.04.2022г. кметът на район „К.“ е назначил комисия която да извърши проверка по подадения от Г. Ц. сигнал, по реда на чл.99б ЗГР. Проверката е била осъществена на място и по документи на 26.04.2022г. при което е било констатирано, че жилищният имот с административен адрес в [жк], [жилищен адрес] се обитава от собственика Г. Ц. и неговите майка, съпруга и дъщеря. Установено било, че на адреса имат регистрация по постоянен и настоящ адрес още 14 (четиринадесет) други лица, шест от които нямат роднинска връзка с Ц. – жалбоподателката Д. Б., В. В. Г. и четирите им деца: В., Ф., К. и Д. Д. Банкови. Прието е, че регистрацията на тези лица е била извършена през 2010г. в съответствие с тогава действащите норми въз основа на изрично дадено съгласие от предишния собственик на имота И. Ц. Н.. В разговор с жалбоподателката Д. Б. комисията установила, че тя и децата ѝ никога не са живели на адреса в [жк], [жилищен адрес] а от около година живеят в същия жилищен блок в ап.4 на втория етаж, но собственикът на този имот не дава съгласие те да се регистрират на този адрес.

За резултатите от проверката е съставен Протокол с рег. № РКР22-ВК91-84/26.04.2022г. въз основа на който е издадена и процесната Заповед №СОА23-РД09-237 за заличаване на адресните регистрации по постоянен и настоящ адрес на жалбоподателите.

Настоящият решаващ състав приема, че оспорваният акт е в съответствие с приложимите материалноправни норми и с целта на закона.

Според определението, дадено в чл.89, ал.1 ЗГР адресът е еднозначното описание на мястото, където лицето живее или където то получава кореспонденцията си. Всяко лице, подлежащо на гражданска регистрация, е задължено да заяви писмено своя постоянен и настоящ адрес, който трябва да съответства на адрес по чл.89, ал.5 ЗГР – определен от кмета на общината като такъв, на който може да се извършва адресна регистрация (чл.90, ал.1 ЗГР). В чл.91 ЗГР е регламентирано, че адресната регистрация на лицето е отразяване на постоянния и настоящия му адрес в регистъра на населението.

Съгласно определенията на чл.93, ал.1 и чл.94, ал.1 ЗГР постоянният адрес е адресът в населеното място, което лицето избира да бъде вписано в регистъра на населението, а

настоящият адрес е този, на който лицето живее.

Основанията за извършване на адресна регистрация на посочен от лицето адрес, са изрично установени в чл.92, ал.2 ЗГР (нова, ДВ, бр.9/2011г., допълнена ДВ, бр.42/2012г.). Съгласно тази разпоредба за извършване на адресна регистрация на адрес в страната лицата представят един от следните документи: 1. документ за собственост; 2. документи за ползване на имота за жилищни нужди, включително договор за ползване на социална или интегрирана здравно-социална услуга за резидентна грижа; 3. други документи, доказващи собствеността или ползването на имота. В ал.3 на чл.92 ЗГР е предвидено, че за извършване на адресна регистрация се представя и писмено съгласие на собственик, когато заявителят не е собственик, чрез декларация по образец, подадена лично пред органа по ал.1, или с нотариална заверка на подписа. Когато лицата не могат да представят документ по ал. 2, обстоятелствата за извършване на адресна регистрация се установяват от комисия, определена със заповед на кмета на общината (чл.92, ал.8 ЗГР).

Законът – чл.99б ЗГР, е вменил на кмета на общината задължение за осъществяване на контрол за спазване на изискванията за адресна регистрация, когато бъде сезиран с писмен сигнал, по искане на собственик на имот или по собствена инициатива. За целта кметът на общината или района издава заповед за определяне на комисия, в състав, посочен в чл.99б, ал.1 ЗГР, която да извърши проверка за спазване на изискванията за адресна регистрация или промяна на адрес. Когато при проверката се установи, че адресни регистрации са извършени в нарушение на чл.92 или на чл.99а, кметът на общината, в условията на обвързана компетентност издава заповед за заличаването им (чл.99б, ал.3 ЗГР).

От анализа на цитираните норми следва еднозначен извод, че условията за извършване на адресна регистрация по постоянен и настоящ адрес следва да са налице във всеки един момент и в тежест на жалбоподателите е да докажат съществуването на някое от основанията, изрично установени в чл.92, ал.2 и ал.3 ЗГР. С нарочно определение съдът е дал на жалбоподателите указания, че следва пълно и главно да докажат, че живеят на адреса на който е адресната им регистрация - [населено място], район „К.“, [жк], [жилищен адрес] и по отношение на тях е налице някое от основанията за извършване на адресната регистрация, установени в чл.92, ал.2 ЗГР. Жалбоподателите не са се справили с доказателствената си тежест и не са ангажирали доказателства, че живеят в процесното жилище в [жк], [жилищен адрес] ползват имота на валидно правно основание и със съгласието на собственика, какъвто е регламентът на чл.92, ал.3 ЗГР. Не се твърди и не са ангажирани доказателства жалбоподателите да са роднини по права линия на собственика на имота, негови съпрузи или лица с които последният живее във фактическо съжителство и съответно по отношение на тях не се изисква представяне на документите, описани в ал.2 и ал.3 на чл.92 ЗГР. Напротив, според отразеното в Протокола от извършената проверка от 26.04.2022г., жалбоподателката Д. Б. изрично е заявила пред комисията, че никога не е живяла с децата си в процесното жилище, а към настоящия момент обитава друг апартамент в същия блок в [жк].

След като е установено, че към датата на извършване на проверката, по отношение на жалбоподателите не е било налице основание да бъдат адресно регистрирани по постоянен и настоящ адрес в процесния имот – собственост на трето лице, то за кмета на общината е възникнало задължение да извърши заличаване на вписването. При това настоящият решаващ състав приема, че Заповед №СОА23-РД09-237/19.01.2023г.

е законосъобразен административен акт и като такъв не подлежи на отмяна.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Д. И. Б., подадена от нея като законен представител на В. Д. Б. и Ф. Д. Б., срещу ЗАПОВЕД №СОА23-РД09-237/19.01.2023г. на кмета на Столична община и ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело №1549/2023г., в тази част.

В прекратителната му част съдебният акт има характер на Определение и може да се обжалва пред Върховния административен съд с частна жалба, в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. И. Б., лично и като законен представител на К. Д. Б. и Д. Д. Б., срещу ЗАПОВЕД №СОА23-РД09-237/19.01.2023г. на кмета на Столична община.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова